

Polona Glavan
KAKORKOLI

Hvala testnim bralcem in bralkam: Juretu, Nataši, Urši in Maji, zlasti pa Aleksandri za ostro oko in dragocene nasvete. In hvala vsem, ki ste mi pomagali z odgovori, razlagami ali samo spodbudo. Preveč vas je, da bi vas naštel, vsi pa ste najboljši.

*Treba mi svet
otvoren za poglede,
otvoren za trčanje.*

Ekatarina velika, Budi sam na ulici

Lili

Teško se mi zdi odpret oči. Teško ko zmeraj, ko je ena realna možnost, da boš videl nekaj, kar nočeš videt. Recimo grozljivke pa to. Spomnim se, ko sva z Majo, mojo sosedo, prvič gledale eno tako stvar, o varuški, ki jo neznanec kliče po telefonu, film star ko zemlja, itak, midve pa tam enih osem, devet – no, in čim se je začela tista muzika, najprej počasi pa potihem pa potem zmeraj bolj na glas, tuf! – takoj sva midve zvignile pod kovter pa si govorile, *daj, ti poglej. Ne, ti daj prva.* Itak da se nobena ni upala pogledat, najmanj do konca muzike, čakale sva, da punca zavpije, tako da sva lahko takoj zavpile še midve, *AAA-AAaaaaa*, na ful, tako da sva se ustrašile že ena druge pa potem same sebe, pa prepričane sva bile, no, jaz sem bila prepričana, okej, da bo potem itak vse isto, Maja pa jaz pa film, da bova kar midve padle v film ali pa film v naju, če samo odprem oči. Jao, kakšno totalno otročje razmišljanje, sploh to film v naju, itak, ampak jebiga, če pomislim, zakaj imam pa zdaj zaprte oči, zakaj tiščim veke skupaj, ko da mi je noter špricnilo nekaj totalno pekočega, zakaj držim tisto plastično palčko z najdaljšimi možnimi končki prstov, ko da me bo v hipu požrl kakšen aids, če samo prislonim en odvečen milimeter kože gor, a ni to v principu eno pa isto sranje? Pa da si poskušam predstavljat kopalnico, najprej pod nogami pa potem na vse konce do zida pa gor, ploščico po ploščico, ko da se potem misli kaj spremenit, če bom vse prav uganila. Barva za lase od mat, ta spodnja polica, moja krtača pa žele, ta srednja polica, nivea pa pilice pa od Braneta pena za britje, ta zgornja polica. Okej, Lili, sedi pet, pa drugič bolj pazi, okej? Samo klinc, kaj če je Brane zjutraj dal peno na kakšno drugo

polico, ali pa jo je pustil kar pri umivalniku? Fak, pozabila sem pogledat. Pogledat.

Pogledat –

Težko se mi zdi odpret oči. Po mojem jih nimam zaprte še niti trideset sekund, ampak se mi po eni strani že zdi, ko da sem na to že čisto navajena pa da je bilo od zmeraj tako pa da je sploh kul. Evo, takole je: edino takrat, ko ne gledaš, se kaj spremeni. Če zijaš v stvari in jih opazuješ, ne vidiš pol kurca. Pravijo: pred očmi se mi je spremi-njal. Pravijo: zgodilo se je, preden bi trenil z očesom. Itak da nič od tega ni res. Obratno. Bulji ti v svet ali kam že, v luno zaradi mene, pa boš videl samo tukaj pa zdaj pa sproti pozabljal, kaj je bilo v prejšnjem momentu. Zapri za en čas oči, pa boš videl naprej pa nazaj, gor pa dol, levo pa desno. Prej pa potem naenkrat.

Prej: Lili pa Mars v postelji. Lili reče: Nisem ziher. Mars reče: Nimaš se z mano kaj bat.

Prej: Lili pa Mina za šolo. Lili reče: A veš, da me že res skrbi. Mina reče: A potem res misliš, da bi lahko bila?

Prej: Lili pa Mars pri njem v sobi. Lili reče: Bojim se. Mars reče: Nimaš se z mano kaj bat.

Prej: Lili pa Mina pred lekarno. Mina reče: Evo, tukaj je. Pa potem takoj pokličiči. Lili reče: Ja, itak.

Potem je nekje daleč, na drugi strani vek. Ne morem ga videt, ne morem ga slišat, ne morem ga prijet. Ni ga, dokler se jaz tako ne odločim. Jaz, samo jaz, nobeden drug. Tako lahko gre to. Na kurac mi gre, ampak res, totalno, ko ljudje jamrajo, kako ne morejo v življenju o ničemer odločat pa kako nimajo kaj izbirat. Tukaj imate eno prav hudo izbiro: zapret oči. Pa en čas držat. Najlažja stvar na svetu, še zadnji debil zna to naredit brez problema. Pa jih potem, ko se odločite, da je zadosti, spet odpret.

Odpret. Pogledat. Odpret. Pogledat. To se sliši totalno čisto, ko beseda, ki je prišla direkt iz slovarja pa se v življenju še ni valjala po kakšnih ustih. Zdaj se spomnim: tista baba na rentgenu je tako govorila, ko sem si šla par mesecev nazaj slikat zob. *Usta odpret. Glavo nagnit. Bolj odpret. Tole držat.* Nič ni premaknila oči, ko je to govorila. Mogoče je bila robot. Čisto možno, da res. Rentgen je nevaren, raka povzroča pa to, pa lahko da so danes že po vseh bolnicah pa zdravstvenih domovih naštimali kar robote namesto ljudi. Saj itak nobeden ne gleda, kdo ga tam slika s tisto mašino, vsak samo čaka, kdaj bo konec pa da bo lahko spizdil ven. Moje oči nič ne čakajo, kdaj bo konec. Mojim očem je vse to okej. Itak: če gledaš, tako nepremično pa na ful, te začnejo peč pa se solzit. Matrajo se. Hočejo odmor. Kaj je pol naravno stanje oči? Itak: umik. Počivanje. Mir pa stanje na mestu. Kaj če je bila to v bistvu napaka narave, da vsi nekaj širimo veke, že čim se rodimo, da rolamo šarenice pa zenice levo pa desno, ko da nam bo ta moment nekaj za zmeraj ušlo, če tega takoj ne ujamemo. Kaj, če je bilo originalno mišljeno ravno kontra, če bi morali lepo mižat pa nič vedet o tem, kar je dlje od tistega, kamor dosežemo z roko? Se zgodi, jebiga, tudi naravi. Ampak zdaj itak je, kar je, navadili smo se na to pa ne moremo nazaj, preveč čudno bi zgledalo pa preveč zajebano bi bilo prepričevati vse te človeške mase, kako je v bistvu prav pa zakaj. Jaz nisem človek, ki bi se šel kaj takega. Meni je zadosti, če samo vem. V tem momentu čisto štekam vse tiste budiste, ki v svojih oranžnih haljah ko Telebajski skačejo gor po Tibetu, vsi zadeti od misli, da nekaj vejo pa tega ne rabijo nobenemu razlagat. Evo, točno tam bi bila zdaj: v Tibetu. Da me posedejo v en šotor, mi porinejo v roke šalico čaja pa me pustijo, da se zbrihtam pa odločim, karkoli se že pač imam za odločit,

da me nobeden nič ne sili pa ne priganja, da me čakajo magari eno leto, če pač toliko rabim. Še glavo bi si obrila, bilo kaj. Samo da se mi ne bi bilo treba zdaj jebat s celo to sceno tukaj. Da mi ne bi bilo treba nekaj štet pa ugibat, če je že ali če še ni pa če je res to to pa takoj avtomatsko it na tisto, da je zdaj pa treba nekaj *naredit*. V tej kurčevi družbi še prdnit ne moreš, ne da bi bilo potem treba nekaj naredit. Magari okno odpret, bi najbrž rekla mat ali kakšen podoben kao duhovit osebek. Kaj boš ti takim razlagal, zacementirali so si oni svoje buče ko bunkerje, valjda zato, ker se bojijo, da bi jim kaj ušlo ven, če bi hoteli spustit kakšno novo stvar noter. Da lahko potem en drugemu govorijo, *ja, anede, tako je, kaj češ tle*, ko da so eni bogovi, ki čisto slučajno živijo na zemlji.

Ena minuta, koliko je ena minuta? Enkrat sem nekje slišala, da je zmeraj daljša, ko si normalen človek misli. Kar je seveda čisto okej, če se ti mudi, pa totalna jeba, če nekaj čakaš. Pa da ne bi slučajno probal kaj štet, potem si se šele zajebal. Štej do šestdeset, pa boš v štiridesetih sekundah skoz, ajd, v petdesetih maksimalno. Sem probala, hvala za vprašanje, ene stokrat, najmanj, pa Mina je probavala zraven, ko sva čakale, da bo kakšne tečne ure konec, pa ene parkrat še Mars, ko ni bilo busa od nikjer pa se nisva mogla spomnit ama nič, kar bi se dalo drugega počet. Pa čisto nobenemu ni ratalo prit kaj dosti čez štirideset, pa če se je še tako matral pa razvlečeno kotalil tista imena cifer iz ust ko en deda, ki ga je zadela kap. V bistvu si lahko ziher, da je ena minuta že minila, samo če gledaš direktno na uro. Drugače lahko magari vidiš, kako gre sonce gor pa na sredo neba pa spet dol, pa vseeno ne moreš bit totalno siguren, da je tista kurčeva minuta res že mimo, če za to nimaš glih dokaza. Če milijon ljudi reče, da še ni, potem ni, jebiga. Ali ja? Ma, kurac, od koga je ta

minuta, ki je zdajle, od točno prej do točno potem? A je od mene, a je od tistih, ki so naredili to reč pa si zmislili, da bodo mehanizem ali kaj je že naštimali na en tak kao izi, obvladljiv pa pogrešljiv čas, ko lahko mirno nekam zginješ pa se te potem nobeden ne spomni vprašat, kje si bil pa kaj si počel, a je od enega vsemogočnega fizika, svetovnega ministra za čas, ki je cel lajf posvetil temu, da visi v enem izoliranem laboratoriju pa govori, evo, zdajle, točno zdajle je pa ura dvanajst. A je mogoče od Halilovičke, ki tukaj spodaj na balkonu obeša perilo pa se zraven nekaj dere, na froce ali pa dol na sosede ali pa magari sama nase, zgleda da misli, da bo kar zginila, če bo za en hip zaprla gobec, ja, čisto lahko, da so vse minute pa ure pa cel cajt v bistvu od takih, ki ti nonstop najedajo pa tudi za sekundo ne pustijo, da bi pozabil na njih. A ne bi bilo hecno, če bi šla dol pa pozvonila pa rekla, evo, gospa, uradno izjavljam, da je tale cajt, ko sem vas poslušala čez okna pa stene, samo vaš pa ne moj, lahko ga smatrate ko en bonus pa si ga enkrat nekje doštukate, mogoče na koncu, če se vam še ne bo dalo umret. Totalno me potegne not, ko si jo predstavljam, kako rata od šoka čisto tiho, kako razklene žnablje tako na široko, da bi se ji lahko s tankom zapeljal direkt dol do mandeljnov, kako za par sekund zares poza-bi dihat, tako da je na robu že malo vijoličasta pa zgleda, ko da jo bo ruknil infarkt, potem pa ji tistih par žičk v mozgu končno začne delat pa ji pošlje na jezik en pa edini stavek, ki ga ima za vsako priliko, ko vidi kakšnega bolj pametnega od sebe, to pa je itak cel cajt. *Nehi ti mene zajebavat, Lili, bom ti mamu poklicala.* Najbolj hecno pri njej je to, kako ta isti stavek rabi za vse, tudi za tiste, ki niso Slovenci. Zgleda, da se ga je napiflala na pamet, čim je prišla sem, pa ga sploh ne bi znala prevest v srbščino ali bosanščino ali kar je že tisto, kar govorijo pri njih v tisti

vukobjebini. *Nebi ti mene zajebavat, Safete, bom ti mamu poklicala*; z Mino sva crkavale od smeha, ko je enkrat to rekla Sajotu, on pa njej nazaj, *samo je pozovite*. Evo, zdaj ko na to mislim, se moram spet režat, pa čeprav je to drugače ko sicer, tresejo se mi rame pa roke, ampak noter ni tistega pravega filinga. Ko da bi sama sebe od zunaj gledala, kako se režim.

Od zunaj. V bistvu od znotraj, ne? Še zmeraj se mi zdi čisto neverjetno, da bi lahko odprla oči pa nekaj pogledala, tako, fizično pogledala. Tako ko takrat, ko sem si na nogo napopala tisti depilacijski trak, mat si jih je kupila cel paket, pa sem ji enega vzela, da sprobam – pa šele ko sem ga že imela gor, lepo popeglanega čez dlake, mi je pripeljalo, da si ga moram zdaj dol odtrgat pa da to v bistvu boli, boli za popizdit, jao. Taka panika me je zgrabila, ko da si moram zdaj pa odsekati nogo ali kaj, ne pa samo spuliti tistih nekaj kocin. Kar tresla sem se pa zijala v tisto reč, ena taka roza packarija tam pod tisto prozorno plastiko, drugače čisto lepe barve, ampak meni se je takrat zdela nekaj najbolj nagravžnega pa strašljivega, kar sem v lajfu videla. Ko da je iz veselja pripizdil tisti originalni alien, ki je Brane tako ubrisan na njega, da obsedi ko tetraplegik, čim ga najde na kakšnem kanalu, pa bulji to do konca, tudi če ga na smrt tišči scat ali pa mu gre na plati čez kofe, da ga potem mat pizdi, *ma daj no, Brane, ko da nisi vsakega dela že stosedemkrat gledal*, no, skratka, ko da je ta reč priletela direktno name pa se odločila, da me spremeni v svojo kolonijo ali klona ali kaj že, pa da je prepozno bilo kaj narediti. Mrzlo sem zašvicala, ko da bi mi odneslo tla izpod nog pa bi morala na hitro najt nekaj, da se za to primem, pa srce sem imela naenkrat v grlu, v modrcu, v ta malem nohtu na nogah pa na koncu trepalnic, čisto povsod; če bi mi eden rekel, da mi je ravno skočilo iz hrbta

pa se odbilo od stene, bi mu verjela, eto. Možgani so bili pa čisto mirni, ko da bi bili od enega drugega, ko da bi bili hard disk, ki ga od zunaj nič ne zdrma, praktično sem videla, kako mi brkljajo po spominu pa mečejo ven ene možnosti ko takrat, ko nalagaš kakšen program. *Ali želite odtrgati trak? V redu / Prekliči. Ali želite uporabiti kakšen drug način? V redu / Prekliči. Ali želite poklicati rešilca? V redu / Prekliči. Razveljavi, sem hotela takrat zavpit svojim lastnim možganom, razveljavi, to mi dajte! Undo, kje imate jebeni undo?* Zaprla sem oči, evo, isto tako trdo sem zaprla oči, ko jih imam zaprte zdaj, pa čutila, kako me trese ko na električnem stolu, *fak*, sem si začela ponavljat nekje v glavi, kar nekam mimo možganov, *fak fak fak*, filing je bil tak, ko da bi se mi besede lomile direkt iz lobanje, *fak, Lili, fak, trga se ti, to je to, adijo pamet*. Hotela sem se butnit z glavo v steno, se fuknit skozi okno, obesit na cev od tuša, vse naenkrat, samo da uidem iz tega telesa, ki je bilo zgleda kar naenkrat od nekoga drugega, od možganov, ki so mi jih shekali pa vanje zbasali viruse od celega interneta. Potem pa je bilo kar naenkrat konec, ko da bi pritisnil reset. Roke so se mi umirile na sredi tresljaja pa srce se je en dva tri postavilo nazaj pa tolklo čisto na izi, ko v momentu največjega dolgcajta, pa možgani niso rekli ne bu ne mu pa oči so se mi kar same odprle – ko pri tistih starih punčkah, če jih postaviš pokonci. Nič ni bilo, nula. Še čelo sem imela čisto suho, ko sem se pošlatala po njem, pa sem še sekundo prej čisto dobro čutila, kako mi lije dol. Pogledala sem si roke pa noge pa joške pa trebuh, šla do špegla pa vse, pa ni bilo na meni ama nič drugače ko prej, tudi en las mi ni stal pokonci ali pa kako drugače čudno. Niti enega samega dokaza, da se mi je še par momentov nazaj dogajal cel tisti horror. Pa ko sem pogledala dol pa videla, da imam tisti trak še zmeraj pripopan na nogo,

sem si ga čisto avtomatsko prijela, hladna ko špricer, pa ga, tuf!, potegnila stran z eno potezo. Malo je speklo, tako ko če nagaziš na koprivo, ampak je naslednji moment že nehalo. Totalno brezzvezna, nepomembna bolečina, taka, da ne more pomenit nič sploh. Še najmanj pa delat panike, bilo kakšne.

Sto let se že nisem spomnila na to. Takrat sem kar spizdila iz kopalnice pa potem ven iz fleta pred blok pa enega tam srečala pa pozabila na vse skupaj. Kakor se že čudno sliši, da pozabiš nekaj, zaradi česar bi se moral v bistvu sekirat pa razmišljat pa po možnosti še čim več folka to razlagat, se je meni točno to zgodilo. Eto, pa potem se stvar kar naenkrat od nekje vzame, pa ne tisto mic po mic, da vidiš najprej samo ene meglene kroge pa kvadrate pa na koncu še detajle, ne, kar pride pa ti stisne direkt čelno, boink! Pizda, koliko je še takih stvari, za katere nimam temeljnega pojma, da sem jih enkrat doživela, a sem lahko čisto ziher, da mi niso na primer dva dni nazaj pred očmi ubili enega človeka, da ga nisem konec koncev ubila *jaz?* Zdi se mi, da bom res vsak cajt zagledala tipa z luknjo v čelu, če bom samo še malo stisnila veke. Ampak itak je jasno ko spihan dan, kaj se zdaj tukaj rabi. Ne ena stvar, ki bi ko kakšna baterija posvetila nazaj v preteklost pa rekla, evo, to, to pa to, kar poglej. V bistvu me boli kurac za to, kaj je zdaj bilo, mislim, kaj naj s tem, še Oprah me ne bi povabila, da se pridem cmerat k njej, ko pa nisem zadosti slavna. Takle mamo, je bilo, kar je bilo, to je vse, kar se da tukaj reč. Kar jaz rabim, je obratno: en filter, ki bi si ga počila lepo na mozak, pa naj noter požre cel strah pa krizo pa glavoboljo pa kar je še takih spremljevalnih dejavnosti, ki me čakajo potem. Po Tem. Pozabit za naprej, to je tisto, za kar izumitelju takoj potalam Nobelovo. Da debilno dahnem, *ah, saj bo še vse lepo pa v redu*, zaplahutam s

trepalnicami ko Merlinka pa nikome ništa odstopicam v lep sončen dan. Pa naj potem drugi namesto mene jebejo svoje jebe, naj se spomnijo, kar se je za spomnit, jaz bom medtem uživala v svoji super truper amneziji pa se imela hudo, da še nikdar tako. Evo, to je ideja stoletja, to je to, kar bi rešilo svet, v nulo, ne samo od oka pa za pet minut. Da folk reče, takole bomo naredili pa takoj zdaj, pa nič ne bomo mislili na to, kaj bo pol pa kaj bo rekla Mici iz tretjega štuka ali pa predsednik ali pa papež. Čeprav okej, če še enkrat pomislim, ljudska vrsta je čudna, svašta ji pade na pamet, čisto možno je, da bi bilo sveta tudi konec, čez teh istih pet minut. Kar je na koncu koncev itak zmeraj rešitev. Tako da eto, kar pogledajte me – Lili vam je rešila svet, čisto baj d vej, v cirka eni minuti, pa še takrat je v bistvu počela eno drugo stvar. Lahko da je to moj moment genialnosti, da nikoli več v lajfu ne bom doživela nobene-ga podobnega. Bilo pa prošlo, še preden sploh veš, kaj to je. Tako ko tisto, če eno sekundo prepozno zaviješ okrog vogala pa fališ ljubezen svojega življenja, enega, s katerim bi bila še po sto letih totalno srečna, ali pa ki bi iz tebe vsaj naredil zvezdo pa te peljal v Hollywood. Ko je itak boljše, da tega sploh ne veš, medtem ko do konca lajfa furaš neko srednjo do totalno žalost pa se prepričuješ, da je tvoj patetični tip v bistvu maksimalno, kar se je dalo dobit. Mina mi stalno travmira s to teorijo, pa Foksa se tudi takoj pošlepa nanjo, če slučajno ravno posluša, kima zraven ko kuža na polici od avta pa vpije *Ja! Ja! Jaaa!*, ko da ji prihaja, medtem ko Mina razlaga, da moramo it takoj pred Mercator ali v Stotko ali za šank, če ravno kje plešemo, ker ima filing pa ve, da je to to. Pa pol, ko tja pridemo, se itak nič ne zgodi, vsaj do zdaj se ni, Mina se pa zmeraj začne ven vadit s tem, da sem kriva jaz ali pa drugi, ki so takrat zraven, ker se zmeraj nekaj obiramo pa premišljamo,

ko da imamo cel cajt na svetu, namesto da bi že enkrat poštekali, kaj pomeni *takoj*. Sem ji parkrat rekla, da naj pa pol kar sama leti tja, kamor ji pravi ta njen fling, pa da meni ne rabi nič razlagat, ker ji bom itak oprostila, saj so to pač take pomembne stvari, kjer ni važno, če frenda pustiš na sredi stavka ali pa samega na plesišču. *Ja, ja, Lili, okej*, je rekla s takim glasom, ko da jo zajebavam, čeprav jo v bistvu niti nisem, *ti si lahko važna, ko pa se ti ni bilo treba nič pomatrat za Marsa, ko se je že on pomatral zate*. Mater, kakšna jaka izjava je bila to, sem morala kar par sekund razmišljat, če sem prav slišala, me je imelo, da bi začela kar škilit pa se praskat po glavi ko človečki v risankah ali pa Anžič v tistih redkih momentih, ko slučajno ne pizdi pa namesto tega misli, da je smešen. *Halo, Mina*, sem nazadnje rekla, *zakaj pa pol še ti ne počakaš, da se bo eden isto zate pomatral, če ti je drugače taka muka?* Mina je dobila na faco tak psiho izraz, ko da me bo direkt na gobec. *Pizda, Lili, a tebi ni ama nič jasno*, je skoraj pljunila vame, *a ne vidiš, da jaz enostavno nisem tak tip, da bi se kdo zame matral?* Odprla sem usta, da bi jo vprašala, kakšen točno je zdaj tip pa od kje to tako fakin dobro ve, pa me je prehitela. *Takole je s tem*, je rekla, *ene ženske ste take, da zgledate cele boge pa take, da vas je treba zaščitit, čeprav v resnici niste. Druge pa zgledamo take, ko da vse obvladamo pa nobenega ne rabimo, potem se pa tipi zraven počutijo manjvredni. Tipi so že od pamtiveka isti, saj veš, palijo se na to, da so oni ta pametni pa ta močni, pa bog ne daj, da se jim samo zdi, da jih lahko kakšna ženska nadmudri. Takoj bodo spizdili stran pa si šli iskat kakšno, zraven katere bojo lahko carji. Beri katero knjigo hočeš, povesod nekako tako piše*. Mina je utihnila pa skrivila usta v nekakšen cikcak, totalen safer. Ene trikrat sem morala pogoltnit, preden sem prišla do sape. *Čakaj malo, Mina,*

sem rekla pol, *a bi mi ti rada povedala, da sem boga? Da zgledam ko glupa lutkica ali kaj?* Mina je bila kar tiho, pa še naprej je kravžljala žnablje, ko da bi bili kakšne gliste, prav umetniško. *Ej, Mina, sem zavpila, itak mi je bilo vseeno, če naju sliši cel Štepanjc z vsemi fukači na Golovcu vred, nehaj mi ga srat s takimi ali pa grem pa se nikoli več ne pogovarjam s tabo, a ti je jasno?* Mina je poravnala usta, jih malo odprla, pa spet zaprla nazaj. *Mina, sem se zadržala še bolj na glas, Mina, lahko si ziher, da sem tisto prej resno mislila. Opraviči se mi, ali pa grem. Zdaj takoj.* Mina me je isto nepremično gledala še eno sekundo, tako bolj kratko, prekratko, da bi jaz medtem že res lahko kam spizdila. Potem je izpustila sapo tako ko polivinilasta žoga, ko ji odpreš ventil. *Oprosti, Lili, oprosti,* je rekla z enim čudno nizkim glasom, ko da bi se ji v tistih par momentih, ko ga ni rabila, postaral za čuda let. *Itak da ne mislim, da si zdaj ti osebno boga pa glupa pa to. Samo ... samo ...* Dvignila je roko, ko da si hoče popraviti frizuro, ampak jo je nekje na pol poti spustila spet dol. *Mah, Lili,* je rekla pa gledala malo stran, ko da jo je nekaj strah pa tega noče priznat, *Lili,* je rekla, *blagor ti, a veš, ker imaš Marsa pa te čaka pred šolo pa ti pred vsemi govori, da te ima najbolj rad na svetu. Meni še en tip v lajfu ni rekel, da me ima rad, ali pa kaj naredil zame. Vsi me hočejo samo fukat pa si pol iskat ene glupače, ki se režijo vsaki njihovi idiotski fori, ali bi se pa radi šli ene frende, duhovne pa to, zraven pa hodili z istimi takimi glupačami. Samo jaz že ne mislim bit taka ko one, pa čeprav sem cel lajf sama, ni šans, Lili, pizda, da ne. Pa tudi če se ti tisto prej grdo sliši, še zmeraj pomeni samo to, da si ti bolj srečna ko jaz. Eto.*

Eto, Mina. Tukaj me imaš zdaj, celo srečno pa veselo pa s tipom, ki pred vsemi reče, da me ima rad. Ki se je pomatral, jebenti, da zdaj sem, kjer sem, cela prestrašena

pa ukočena ko v enem kurčevem jajcu, iz katerega nimam moči, da bi se prekljuvala. Da se mi je lajf skrčil na enih par kvadratnih centi med zaprtimi vekami pa možgani, ki se ne morejo med sabo zmenit, kaj bi zdaj, ko je možnost itak samo ena. Ajde, Lili. Pusti reševanje sveta, pusti lajf pa probleme drugih, pusti, da se jim usoda odrola po svoje ko piksna s prevrnjenega kamiona na vrhu hriba pa pristane v katerem grabnu že misli. Reši se iz tega ko veš pa znaš, misli vse tisto, kar bi morala mislit, ko je bil pravi moment za to. Odpri oči, Lili, odpri že enkrat te svoje kurčeve oči. To je vse, kar moraš naredit za ta svet.

Skoncentriram se na veke pa na trepalnice, naenkrat je to vse, kar obstaja. Cela se preselim noter, cela, kolikor me je, težko je to opisat, ampak ne najdem drugih besed, drugega filinga, z glavo pa ritjo pa nogami se stlačim pod tisto mikromilimetrsko kožico, ki je razgrnjena čez plavo-rdečo-plavo mrežo žilic, enostavno me ni več nikjer drugje ko med mikroskopskimi mišicami, ki tiščijo dol ko ston-tonski valjar, čeprav so v bistvu narejene za nekaj takega, ko da bi dvigale zrak na nebo. Pa cela moja moč je v enem samem kratkem, hitrem, milisekundnem gibu, ki bi najbrž prvi padel pod brezvezne, če bi narava kdaj uradno odprla to kategorijo. *Vdihni. Primi. Porini. Tuf!*

Prvo, kar vidim, je to, da je v kopalnici malo bolj mračno, ko sem mislila. A je možno, da je minilo že toliko cajta, ena ura ali kaj, obdobje, v katerem bi mi moral že vsaj enkrat pozvonit mobitel ali pa prit domov mat ali pa Brane ali pa kar oba? Zgleda, da je tisto drugo, november, ki hoče prekosit samega sebe pa vleče na sebe toliko teme pa oblakov, da je še zadnjemu bebcu jasno, kako se tukaj ne hecamo. En hip pozneje pa mi pogled seveda že pade tja, kjer ga hočejo. V dokaz, da mi še delujejo, na stendbaju, pa vseeno, mi možgani pošljejo skupaj oči pa roko, tako

ko se na koncu filma zaližeta glavna junaka po tem, ko sta se pecala od prve minute. Pa isto tako je vsem naokrog to samo avtomatična potrditev tega, kar so vedeli cel cajt.

Dve črtice. Plave. Ena pod drugo, ko iz učbenika. Razločne, ko da bi jih ekstra poudarili za kakšne bolj slepe. Lepo ravne, udobno razmaknjene.

Je enako.

Možgani mi še eno, dve, tri sekunde zategnjeno zehajo, tako da ne veš, ali mislijo zaštartat ali crknit. Potem zdivjajo, ko bi jih priključili na nuklearko.